

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

felvétellett az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának Miskolcon, 1936. évi augusztus 1-én, délelőtt 10 órakor tartott üléséről.

Jelen voltak: báró Waldbott Kelemen elnök, ifj. gr. Teleki József alelnök, Biró Zoltán ügyvezető, Fekete Zoltán, Földváry Miksa, Lány Géza, Molosány Gábor, Papp Béla, Papp-Szász Tamás, báró Prónay Gábor, báró Prónay György, Roth Gyula, Schenkengel László, Takách Zsigmond, Urbánfy Ignác, Vuk Gyula, Zügn Nándor választmányi tag urak és dr. Mihályi Zoltán segédtitkár.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Üdvözlöm a megjelent Urakat és az Egyesület igazgató-választmányának a mai napra kitűzött ülését megnyitom.

Megállapítom, hogy a választmányi ülés határideje a kellő időben közhírré lett téve, s hogy az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

Távolmaradásukat kimentették: báró Biedermann Imre, Czillinger János, Ivanich Ferenc, Kovács Gábor, v. Lámfalussy Sándor, Matusovits Péter, Onczay László, őrgróf Pallavicini Alfonz Károly, Véssei Mihály választmányi tag urak.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Papp Béla és Schenkengel László választmányi tag urakat kérem fel.

A mai ülésünk tulajdonképpeni tárgya néhány, a közgyűlés elé terjesztendő javaslat és egy-két időközben felmerült kisebb kérdés elintézése.

Tekintettel a rendelkezésre álló rövid időre, felkérem az ügyvezető urat, hogy ezeket az ügyeket ismertetni szíveskedjék.

Ügyvezető: Tekintetes Igazgató Választmány! A számvizsgáló Bizottság a zárszámadást felülvizsgálta, a költségvetést összeállította és azt szétküldte, méltóztatnak kívánni, hogy itt tárgyaljuk-e le? *(Nem!)*

Tisztelt Igazgató Választmány! báró Prónay György Öexcellenciájától érkezett be egy indítvány, amit a segédtitkár úr fel fog olvasni. Az indítvány szabályszerű időben érkezett be és a közgyűlés elé akarjuk boesátani.

Segédtitkár olvassa az indítványt: „Méltóságos Elnök Úr! Az Országos Erdészeti Egyesület 1936 március 31-én, majd május 8-án tartott igazgató-választmányi ülésén foglalkozott a *tűzifa forgalmának szabályozásával*. Az igazgató-választmány a tűzifa kötött forgalmát a mai keretek között, bizonyos módosítások keresztülvitele mellett fenntartandónak tartja. Az erdőbirtokosok kiváló érdekeire való tekintettel szükségesnek tartom, hogy ezen kérdés, illetve az igazgató választmány állásfoglalása az 1936 augusztus 1-én Miskolcon megtartandó *közgyűlés tárgysorozatába*

felvétessék. Tisztelettel kérem tehát Méltóságos Elnök Urat: az igazgató-választmány fenti állásfoglalását tárgyalás végett a közgyűlés tárgyszorozatába beiktatni.“

Ügyvezető: Az igazgató-választmány eddig már két ízben kifejtette álláspontját és ezért azt ajánlja: tegye az igazgató-választmány azt a javaslatot a közgyűlésnek, hogy kérje a földművelésügyi miniszter Urat az eddigi rendszer további fenntartására. A kormányknak sürgősen intézkednie kell, hogy szeptember elejére, mikor a termelés megindul, legyen egy szervezet, — úgy mint eddig —, amely a magyar fára átvételi kötelezettséget vállal. Az igazgató-választmány kifejezetten hangsúlyozza, hogy nem kíván senki mellett sem állásfoglalni, ellenben égetően szükségesnek tartja, hogy az intézkedések kellő időben történjenek.

Elnök: A maga részéről még néhány megjegyzést fűz a kérdéshez. A választmány, a beadványban, amit a földművelésügyi miniszter Úrhoz intézett ebben a dologban, egyhangúlag foglalt állást. Tehát még azok is csatlakoztak a javaslatához, akik a tűzifa értékesítésének szabályozását eleinte másképpen kívánták megoldani. A választmányban az ellentétes álláspontot főleg Esterházy Móric gróf Úr képviselte, aki azonban a felvilágosítások után a miniszter Úr előtt is ismételten deferált ebben a kérdésben és az egyesület álláspontjára helyezkedett. Tehát, nézete szerint, csak konzekvens marad a választmány, ha Biró Öméltósága által indítványozott javaslatot hozza. Tudjuk jól, hogy ez a kérdés az utolsó állandó állandó ellenségeskedésre, súrlódásra és személyeskedésre vezetett; ezt az álláspontot a magyar erdőgazdaság érdekében meg kell szüntetni, mint elnök kötelességének tartja, hogy erre törekedjék. Ugyanezen az állásponton áll a földművelésügyi miniszter Úr is, aki már több ízben adott kifejezést annak az aggályának, hogy nagyon nehéz a magyar erdőgazdaság érdekeit a többi érdekeltiségekkel szemben megvédeni, amikor az erdőgazdasági érdekeltiség és elsősorban a birtokosság, nincs egy séges állásponton és a földművelésügyi miniszter akkor, amikor a birtokosság és az érdekeltiség felkérésére intézkedéseket tesz, ki van téve annak, hogy hátra támadják őt birtokos oldalról. Ilyen esetek nagyon gyengítik a földművelésügyi miniszter Úr pozícióját a kabinetben. Ezt a miniszter Úr igen fájlalja és több ízben felszólította őt valamilyen megoldás keresésére. Ilyen értelemben született meg ez az átirat, amit a földművelésügyi minisztérium intézett 1936 június 27-én az Országos Fagazdasági Tanácshoz, amelyben az erdőbirtokosok szövetségének megalakítását sürgeti. Ez az átirat kizárólag az Országos Erdészeti Egyesület által kiküldött Fagazdasági Tanács-tagokat érdeklí és nem vonatkozik a kereskedőkre, ennek következtében tehát neki, mint a Tanács elnökének, a feladata az volt, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzék, s most felhasználja a választmányi ülést arra, hogy a tett lépésekről beszámoljon. A miniszter Úr volt kegyes őt két hét alatt háromszor fogadni és igen behatóan foglalkoztak a problémával. A miniszter Úr meghívta erre a tárgyalásra az ellencsoport képviselőit is és annak az óhajának adott kifejezést, hogy keresni kell a lehetőséget az erdőbirtokosság megszervezésére, mert csak közös platformon állva lehet megoldásra jutni. Azt hiszi, hogy úgy lehetne a kérdést elintézni, hogy a minisztérium hívjon egybe egy a birtokosság, illetőleg az erdőgazdasági érdekeltiség által kijelölt bizottságot, ahol együttesen tárgyalják le a kérdést. Nézete szerint ebben a bizottságban a különféle felfogású birtokosoknak egyaránt helyet kell foglalniok. Indítványozza tehát, jelöljön ki a választmány egy erdőbirtokosokból álló bizottságot, azzal a feladattal, hogy a földművelésügyi kormányzattal tárgyalva, egymagán olyan megoldást keressen, amely a vitás kérdéseket nyugvópontra hozza. A tárgyalás eredményéről a bizottság, a választmánynak is köteles legyen beszámolni. A bizottságba az

egyesület elnökén kívül: báró Prónay György, báró Biedermann Imre, gróf Esterházy Móric, őrgróf Pallavicini Alfonz Károly és gróf Esterházy János választmányi tag Urakat kéri kiküldeni. Felhatalmazást kér arra is, hogy amennyiben a megnevezett Urak valamelyike akadályoztatása miatt nem jelenhetne meg a tárgyalásokon, megfelelő póttagról gondoskodhassék. A hattagú bizottság elnöke Péchy Tibor miniszteri osztályfőnök lesz, aki az erdészeti ügyekben államtitkári felügyeleti hatáskört gyakorol és igen szívesen vállalta ezt a feladatot, mert mindjárt a miniszterium álláspontját képviselheti. Azt hiszi, hogy evvel mindent megtettek a béke megteremtésére. *(Általános helyeslés.)* Nem szeretné ezeket az intímabb jellegű dolgokat a közgyűlés elé vinni.

Ügyvezető: Javaslatát az alábbi szövegezésben terjeszti elő: „Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlése megállapítja, hogy a kormányzat által tett árvédelmi intézkedések az erdőgazdaság érdekeit teljes mértékben megvédték. Ezért szükségesnek tartja, hogy a mostani árvédelmi intézkedések továbbra is fenntartassanak. Tekintettel arra, hogy a következő évi termelések ez év októberében már megindulnak, a közgyűlés szükségesnek tartja, hogy az 1936–37. évi termelésre az árvédelmi intézkedések legkésőbb szeptember havában biztosíttassanak. A közgyűlés nem kíván állást foglalni abban az irányban, kire bizza a kormányzat a szükséges intézkedések lebonyolítását, kéri azonban, hogy az intézkedések idejében és a megfelelő anyagi biztosítással történjenek meg.“

Az igazgatóválasztmány ügyvezető indítványát egyhangúlag magáévá teszi.

Ügyvezető: Pallavicini őrgróf úr a hitbizományi törvény végrehajtási utasítását megkapta az OMGE útján és ezzel kapcsolatban úgy véli, hogy célszerű lenne, ha azok helyett a kicsiny, szétszórt és a hitbizományhoz fel nem vehető erdőparellák helyett, melyek a felszabaduló ingatlan területébe esnek, a hitbizományi ingatlanokkal összefüggő, megfelelő területű kárpótlást kapna a hitbizomány a kötelezettséggel, hogy meghatározott idő alatt a hitbizományi birtokos tartozik ezeket a kárpótlásul kapott területeket beerdősíteni. A hitbizományi törvényjavaslatot az egyesület csak az utolsó pillanatban kapta meg, de azok az Urak, akik a tárgyaláson jelen voltak, a fentiek értelmében határoztak. Javasolja, forduljon a vezetőség ismét külön felterjesztéssel is a földmívelésügyi miniszter Úrhoz, kérve, hogy a végrehajtási utasítást adják ki az egyesületnek. A felterjesztésben ismételje meg az egyesület azt az állásfoglalását, hogy az ilyen szétszórt birtokrészeknek más területekkel való helyettesítését tegye a kormányzat lehetővé, mert megeshetik, hogy a hitbizományban szétszórt mezőgazdasági részek közé belesznek olyan apró erdőterületek is, amelyek külön védelmi személyzet alkalmazását tennék szükségessé, amit azonban az erdőbirtok el nem bír. Nagyobb területek egyesítése esetén semmi akadálya annak, hogy ezeken a területeken, amennyiben mezőgazdasági használatra alkalmasak, az irtást is engedélyezzék; az erdőterület apadni nem fog és az eljárás lehetővé teszi azt, hogy az ilyen apró birtokrészeket egyesíthessék.

A választmány egyhangúlag ügyvezető indítványa értelmében határoz.

Ügyvezető: Előterjeszti Roth Gyula egyetemi tanár beadványát, amelyben arra kéri az egyesületet, tegyen lépéseket a vallás- és közoktatásügyi miniszter Úrnál, hogy a vadgazdaság egyre fejlődő arányainak és ezzel kapcsolatban a vadászati szakoktatás fontosságának megfelelően a vadászattani tanszék kellő anyagi támogatásban is részesíthessék, mert erdőmérnökhallgatók gyakorlati vadászati kiképzése csak ilyen módon biztosítható. Minthogy a vadászat egyik legfontosabb mellékágazata az erdőgazdaságnak, nagyon indokoltnak látja, hogy az egyesület is közbenjárjon a kultuszminisztériumnál.

Az igazgatóválasztmány ügyvezető indítványát egyhangúlag magáévá teszi.

Ügyvezető: előterjeszti Róth Gyula Öméltóságának még egy kérését is, amelyben azt kéri az egyesülettől, hogy az Erdészeti Kutató Intézetek Nemzetközi Szövetségének IX. kongresszusa tartamára engedje át dr. Mihályi Zoltán segédtitkárt neki segítségül és a kb. 400 P költséget az egyesület folyósítsa részére. Sajnálattal állapítja meg, hogy az egyesület nincs abban a helyzetben, hogy erre a célra 400 pengőt áldozzon, nézete szerint a földművelésügyi minisztériumot kellene megkérni, hogy Mihályi kiküldetéséhez anyagi fedezetet nyújtson. Az egyesület szívesen átengedi dr. Mihályi titkárt, csak a 400 pengős költséget nem tudja előteremteni.

Róth Gyula: Igen Tisztelt Választmány! Azért kérte az anyagi támogatást is, mert ebből a szempontból a Kutató Intézetnél nehézségek vannak annyira, hogy a jelenlegi személyzetet sem tudja elvinni a Kongresszussal kapcsolatos tanulmányútra. Mihályi jelenléte fontos neki, mert 8 éven át összes kísérleteiben résztvett, azok lényegével tisztában van, több idegen nyelvet beszél, tehát kellő felvilágosításokkal is szolgálhat az idegen vendégeknek. Ami az anyagi támogatást illeti, igen megkönnyítené a helyzetét, ha az egyesület rendelkezésére tudná bocsátani a 400 pengőt, a minisztérium jelenlevő képviselője tudja a legjobban, milyen nagy nehézségei vannak ebben a kérdésben.

Elnök: Átérezzük a dolog fontosságát, de az egyesület rossz helyzete miatt bajos a segítség, óriási tagdíjhátralékok vannak, kb. 51.000 pengő. Más megoldást kellene keresni.

Róth Gyula: Talán eljárhatna az egyesület a földművelésügyi miniszter Úrnál, ha vázolná a helyzetet és rámutatna arra, hogy kb. 2500 pengős differenciáról van szó.

Báró Waldbott Kelemen: szívesen vállalja ezt a megoldást s bár kötelező ígéretet nem tehet a pénzübeli segítségre vonatkozólag, az egyesület rajta lesz, hogy szükség esetén valamelyes hozzájárulást is tudjon adni. Kitüntetés az a magyar erdőgazdaságra, hogy magyar elnöke van egy nemzetközi intézménynek és, hogy Magyarországon rendezik a kongresszust; ez a rendkívüli eset indokoltá teszi, hogy a minisztérium is támogassa Róth professzor Úr kérését.

Róth Gyula: Nagyon szépen köszönöm.

Ügyvezető: Felhatalmazást kér arra, hogy esetleges hozzájárulást az egyesület, mint költségvetésen kívüli kiadást, folyósíthassa.

Az igazgatóválasztmány ügyvezető javaslatát egyhangúlag magáévá teszi.

Ügyvezető: bejelenti, hogy Nemes Béla erdőtanácsos és Szeles István erdőmérnök az egyesületbe való felvételüket kéri.

Az igazgatóválasztmány mindkettőjüket egyhangúlag az egyesület tagjai sorába iktatja.

Elnök: Örömeink ad kifejezést, hogy a Miskolcon rendezett közgyűlés olyan szép sikerrel járt. Ez bizonyítja, hogy az egyesület helyes úton jár, amikor a közgyűléseit az ország különböző vidékein rendezi. A nagy siker elsősorban Biró Zoltán érdeme, *(Éljenezés)* de hálás köszönet illeti Lippóczy Béla főerdőtanácsos, egyesületi tag Urat is, aki fáradhatatlanul buzgólkodott hetek óta és igen nehéz körülmények között végezte az előkészítés nagy munkáját Köröskényi Béla erdőmérnök tagtárs segítségével. *(Éljenezés.)* Az elszállásolás a „Miskolci Hét“ óriási idegenforgalma keretében, amikor minden férőhely le van foglalva, már maga is bravuros teljesítmény volt és ezért, valamint az őszinte barátsággal nyújtott minden értékes segítségért a választmány nevében is leghálásabb köszönetét fejezi ki, mind a három Úrnak.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Jegyzőkönyv

felvétellett az Országos Erdészeti Egyesületnek Miskolcon 1936. évi augusztus hó 1-én 1/2 órakor tartott rendes közgyűléséről.

Jelen voltak: báró Waldbott Kelemen elnök, ifj. gróf Teleki József alelnök, Biró Zoltán ügyvezető, dr. Mihályi Zoltán segédtitkár, Alberti János, Anschau Antal, Balogh Elek, Balsay Aladár, Barsi Nándor, Barthos Gyula, Béky Albert, Bencze Pál, Bernáth Kálmán, Blaskó Pál, vitéz Boross György, vitéz Borsay Ferenc, Bruckmayer József, Csekme László, Csép Béla, Csermely László, Csizsár Imre, Csóka József, Desits Bálint, Dittert Gyula, Farkas Jenő, vitéz Fejes József, Fekete Lajos, Fekete Zoltán, Fischl József, Fodor Sándor, Fontányi János, Földváry Miksa, Fülöp Zoltán, Gaál Imre, Geosits Gyula, Glóser Dezső, vitéz Görgey László, Hajdu Béla, Hajdu Gyula, Hallósy Miklós, dr. Halmay Béla, Haszák Aladár, Hepke Artur, Herczeg János, Hermann Lajos, Holdampf Gyula, Horkay Ferenc, Horváth Károly, Hüke Kálmán, Illyés Károly, Imrik Gusztáv, István Sándor, Juriss László, Kallivoda György, Kálmán Béla, Keiner Rezső, Kertay Ede, Kletz Károly, Kocziha János, Kolba Róbert, Komáromi László, dr. Kovács Zsigmond, Krall János, Krassay Ágoston, Lány Géza, Lengyel Sándor, Lesznyák József, Lippóczy Béla, Loványi Heribert, Lukács Béla, Lutonszky Ernő, Machay Sylvester, Márk Pál, Máthis Gyula, Mattanovich Károly, May Ottó, Mészáros Antal, Mezőközy András, Mikevári Tivadar, Molesány Gábor, Mutnyánszky Jenő, Nagy Jenő, Nagy László, peremartoni Nagy Sándor, Palla Zoltán, Páll Miklós, Papp Béla, R. Pap Sándor, Papp-Szász Tamás, Párnai Attila, Pintér Lajos, báró Prónay Gábor, báró Prónay György, Puskás Károly, vitéz Rábay Gyula, Radó Gábor, Riedl Gyula, Riedl László, Rimler László, Rochlitz Béla, Róth Gyula, Ruzs Mihály, dr. Saád Andor, Schenkengel László, Schmidt Nándor, Schudich Nándor, Selmecey Mihály, Simonkay Gyula, Sinoros Aurél, vitéz Sónyi Hugó, Soós Károly, Sporny Károly, Szabó Géza, Szántó István, Szarkássy László, Székelyi-Tasnády Antal, Szikorszky Jenő, Szóják Károly, Szy Dénes, vitéz Takács Ferenc, Takács Zsigmond, vitéz Tamás József, Terray Gyula, Thiringer János, Thoma Frigyes, Tóth Bódog, Török Ferenc, Urbánfy Ignác, Urbánfy Jenő, Vaitziák Emil, vitéz Vasváry Hugó, Vámosi Ferenc, Velics Gyula, Vendel Aladár, Vendel Ferenc, Vendró Gyula, Vető Gyula, Vuk Gyula, Wächter Walter, Witt Lajos, Wittner Kálmán, dr. Zapotoczky Andor, Zoltán János, Zügn Nándor egyesületi tagok és vendégeik.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Üdvözlöm a nagy számban megjelent Urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött rendes közgyűlését megnyitóm.

Megállapítom, hogy a közgyűlés az alapszabályokban előírt módon szabályszerűen közzé lett téve s így az alapszabályok értelmében határozatképes.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Papp Béla és Schenkengel László Urakat kérem fel.

Közlöm a tisztelt közgyűléssel, hogy a földművelésügyi miniszter Úr Önagyméltóságát Molesány Gábor miniszteri tanácsos Úr Önagyméltósága, az erdészeti főosztály főnöke,

a Vallás- és Közoktatásügyi miniszter Úr Önagyméltóságát Schenkengel László főerdőtanácsos Úr, a közalapítványi erdőgazdaság vezetője képviselik, akiket az egyesület nevében melegen üdvözlök.

Őszinte örömmel és tisztelettel köszöntöm közgyűlésünkön a miskolci vegyesdandár képviselőjében vitéz Sónyi Hugó altábornagy Úr Őméltóságát,

Miskolc szab. kir. város képviselőit: Lukács Béla főispán Úr, dr. Halmay Béla polgármester Úr és vitéz Görgey László felsőházi tag Úr Őméltóságait,

Borsod vármegye képviselőjében dr. Zapotoczky Andor főjegyző Urat,

a M. Kir. József Nádor Műegyetem bánya-, kohó- és erdőmérnöki karának képviselőjében Fekete Zoltán egyet. ny. r. tanár Úr Őméltóságát,

az Országos Mezőgazdasági Kamara és a Tiszajobbparti Mezőgazdasági Kamara képviselőjében Lukács Béla főispán Úr Őnagyméltóságát,

a Déldunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület képviselőjében Földváry Miksa miniszteri tanácsos, erdőigazgató Őméltóságát,

a Budapesti Mérnöki Kamara képviselőjében Thoma Frigyes titkár Úr Őméltóságát,

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület képviselőjében: Hermann Lajos műszaki főtanácsos Urat,

Budapest székesfőváros képviselőjében Komáromi László székesfővárosi erdőtanácsos Urat,

Kecskemét th. város képviselőjében Kertay Ede v. erdőmester Urat,

Kőszeg szab. kir. város képviselőjében Mészáros Antal v. erdőmester Urat,

Pécs szab. kir. város képviselőjében vitéz Rábay Gyula v. erdőmester Urat,

a miskolci m. kir. Ügyészség képviselőjében Horkay Ferenc ügyész Urat,

a miskolci m. kir. Államrendőrség képviselőjében Székelyi-Tasnády Antal rendőrfőtanácsos Urat,

a miskolci m. kir. gazdasági felügyelőség képviselőjében Wittner Kálmán gazdasági főfelügyelő Urat,

a diósgyőri áll. gépgyár képviselőjében Hermann Lajos műszaki főtanácsos Urat és a diósgyőri ujgyár képviselőjében Hüke Kálmán műszaki főtanácsos Urat.

Tisztelt Közgyűlés!

Az egyesület vezetősége az utóbbi időkben mindent elkövetett és elkövet abban az irányban, hogy a rendes közgyűléseket ne Budapesten, hanem vidéken tartsuk meg és azokat mindenkor tanulságos kirándulásokkal is kössük össze

Ennek a törekvésnek a célja hármas,

1. Egyik célunk az, hogy így a vidéki közgyűlések révén vidéken lakó tagtársaink is nagyobb betekintést nyerhessenek az egyesület ügyeibe.

Az ilyen vidéki közgyűléseinken ugyanis a közgyűlés székhelyéhez csak valamivel is közelebb lakó tagtársaink mindig nagy számmal szoktak megjelenni s így a határozatok meghozatalánál mód nyílik arra, hogy akaratukat az egyesület irányításában érvényre juttassák.

2. A második célunk ezzel is igazolni azt, hogy egyesületünk nemcsak fővárosi központi szerv, hanem mindenkor élő képviselője az ország összes erdőgazdaságainak, bármelyik részen fekszenek is azok.

3. Végül a harmadik célunk minden alkalommal az, hogy a közgyűlés székhelyéhez közelfekvő erdőbirtokokra teendő tanulságos kirándulásokkal módot nyújthassunk az egész országból összeseregülő tagtársainknak ismereteik gyarapítására és arra, hogy a környék viszonyait megismerve, általános véleményük megalkotásánál mindig ezeket a viszonyokat is figyelembe tudják venni.

Ez évben Miskolc város megtisztelő meghívása tette részünkre lehetővé azt, hogy közgyűlésünket itt tarthassuk meg és magát a közgyűlés helyiségét is a város volt szíves egyesületünk rendelkezésére bocsátani.

Másrészről a földművelésügyi miniszter Úr és Szmrecsányi Lajos egri érsek Úr Önagyméltóságaik megtisztelő meghívása és lekötendő engedélye adott módot arra, hogy ezt a közgyűlésünket a Királyi Kinestár és az Egri Érseki Uradalom erdeiben tartandó tanulságos kirándulásokkal kapcsoljuk össze.

Amidőn itt úgy a szíves és előzékeny meghívásért, mint a magyaros vendégbarátságukért, a vezetőség őszinte köszönetét tolmácsolom úgy Miskolc város vezetőségének és egész közönségének, mint a földművelésügyi miniszter Úr és az Egri Érsek Úr Önagyméltóságaiknak, egyúttal tisztelettel javasolom, méltóztassék a közgyűlésnek is határozatban kifejezést adni őszinte és hálás köszönetének s egyúttal felhatalmazni a vezetőséget arra, hogy ezt a köszönetet az illetékes Urakhoz megfelelő formában írásban is eljuttathassa.

Mivel úgy látom, hogy ezt a javaslatomat a tisztelt közgyűlés egyhangú helyesléssel fogadja, azt egyúttal határozatként ki is mondom.

Tisztelt Közgyűlés!

Nagy örömmel látom, milyen szép számban vesznek részt tagtársaink mai közgyűlésünkön. Ez nemcsak azt igazolja, hogy elgondolásunk vidéken rendezni meg a közgyűlést helyes volt, mert

így jobban kihangsúlyozzuk, hogy egyesületünk élete nincs Budapesthez kötve, hanem az ország egész területét magáénak tekinti.

De a mai zsufolt terem azt is igazolja, hogy az erdőgazdaság érdekeinek védelmében és az egyesületi kollegiális érzélem ápolásában változatlanul fennáll a régi tradicionális összetartás, amire ezekben a válságos időkben kétszeresen szükség van.

Ezért mindnyájunknak őszinte hálája illeti meg Biró Zoltán Öméltóságát és Lippóczy Béla főerdőtanácsos Urat, akik fáradságot nem kímélve buzgólkodtak a mai közgyűlés összehozása és sikere érdekében. (Nagy taps és éljenzés!)

Mély szomorúsággal emlékezem meg elsősorban azokról, akik egyesületünk munkájában már nem vehetnek részt, mert tavalyi közgyűlésünk óta a Mindenható rendelkezése elszólította őket körünkből.

Őszinte fájdalommal gyászoljuk gróf Benyovszky Móric tagtársunkat, a Déldunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület volt elnökét, aki tavaly még mint házigazda látott bennünket vendégül utólérhetetlen szívélyességgel siklói várában és a magyar erdőgazdaságnak mindig lelkes barátja volt. Mély szomorúsággal siratjuk Kallivoda Andor és gróf Széchenyi Aladár választmányi tagjaink elhúnytát, akik egyesületünk legtevékenyebb tagjai közé tartoztak és eredményes munkában eltöltött életükkel szolgálták fáradhatatlanul és önzetlenül a magyar erdők sorsát és a magyar erdészeti tudományok fejlődését.

Emléküket igaz kegyelettel és szeretettel fogjuk minden időben megőrizni.

A pécsi közgyűlésünk óta elmúlt évnek az erdőgazdaságra vonatkozólag kétségtelenül legfontosabb eseménye az, hogy az 1935. évi IV. t.-c. az új erdőtörvény ez alatt az idő alatt lépett életbe.

Olyan törvényalkotásról van itt szó, amelyik nemcsak kimélyíteni hivatott a magyar erdőgazdaság eddigi irányelveinek barázdáját, de amely sok tekintetben új célokat, új irányításokat jelöl ki és igen hathatós újabb eszközöket ad az irányításra hivatottak kezébe.

Mindnyájan igen jól tudjuk, hogy a törvény kölesönös megállapodás eredménye a kormányzati tényezők és az érdekelt erdőbirtokosok között. S ezért mondhatjuk el, hogy maga a törvény megalkotása megnyugvást váltott ki az érdekeltség körében.

Jól tudjuk azonban, hogy egy törvénynek a közre, az érdekelt gazdasági ágra való hatását legalább olyan mértékben befolyásolja a végrehajtás módja és üteme, mint maguk a törvénynek paragrafusokba foglalt rendelkezései. S ebből a szempontból bizonyos mértékű aggodalommal látjuk azt, hogy a törvény végrehajtására vonatkozó rendeletek és utasítások mind a mai napig nem

láttak napvilágot dacára annak, hogy a törvény életbelépése óta már közel egy éve elmúlt.

Másrészről azonban ez a késedelem módot és alkalmat ad arra, hogy az egyesület közgyűlése a végrehajtás módjára és a rendelkezésekre vonatkozó kívánságainak mégegyszer kifejezést adjon.

Igen jól méltóztatnak tudni, hogy a törvény rendelkezései sok tekintetben csak keretszerű intézkedések, amelyeket azután maga a végrehajtás lesz hivatott a megfelelő tartalommal kitölteni.

Úgy vélem, az egész tisztelt Közgyűlés osztja azt a meggyőződésemet, hogy a törvény végrehajtása csak akkor fog a kívánt eredménnyel járni, ha magukat a végrehajtási rendeleteket és a végrehajtó közegeket is áthatja az az együttérzés és böles megértés, amely annakidején a törvény igen síma megalkotását lehetővé tette.

Az egyesület erre illetékes szervei mindent elkövettek abban az irányban, hogy ez a megértés magában a végrehajtási utasításban is kifejezésre jusson.

Bár bizton remélem, hogy az egyesület igen megfontolt, komoly kívánságait a kormányzat méltányolni és teljesíteni fogja, mégis szükségét látom annak, hogy ezeknek a kívánságoknak a teljesítését az egyesület a közgyűlés határozatából kifolyólag is kérje a földművelésügyi miniszter Úr Önagyméltóságától.

Rá kell itt mutatnom arra, hogy a magyar erdőbirtokososztály számottevő ellenzés nélkül vállalta az állami felügyeleti jog messzemenő kiterjesztését és biztosított tetteges, fakultatív beavatkozást az állami hatalomnak olyan ügyek intézésébe, amelyeknél eddig erről a tetteges beavatkozásról beszélni sem lehetett.

Tette pedig azt elsősorban abban a reményben, hogy az erdőgazdaságnak az üzemmel kapcsolatos kérései mindenkor a lehető leggyorsabban és legméltányosabban nyernek elintézészt, de másrészt abban a reményben is, hogy az állami felügyelet hivatásos képviselői magukat elsősorban a birtokosok és az erdőgazdaság jóakarató, szakértő irányítóinak és tanácsadóinak fogják tartani, nem pedig olyan ellenző közegeknek, akiknek hivatása minden eselekményben a kihágási momentumot keresni.

Bár meggyőződésem az, hogy az állami adminisztráció közegeit teljes mértékben áthatja ez a jóakarató törekvés, mégis kénytelen vagyok megállapítani azt, hogy ennek a gondolatnak a megvalósításától ma még nagyon messze vagyunk.

Elsősorban meg kell állapítanom azt, hogy az ügyek intézésénél nincs meg az a gyorsaság, amit ma a rohanó gazdasági élet kíván. Pillanatnyilag vetődnek föl súlyos problémák s a birtokosnak akárhányszor hónapokig kell várnia, amíg a kérdésben végleges döntést kaphat kézhez.

Pedig ez a késedelem igen sokszor súlyos anyagi kockázatot vagy kifejezett károsodást is jelent.

És itt meg kell állapítanom azt, hogy ez a késedelem nem személyi okokra, nem is magára a szervezés módjára vezethető vissza, hanem elsősorban pénzügyi kérdés.

Az Országos Erdészeti Egyesület már a múltban is több ízben megállapította azt, hogy az erdőfelügyelettel járó teendőket az állami adminisztráció a lecsökkentett személyzettel és a leapasztott anyagi eszközökkel ellátni nem tudja.

Meg kell állapítanunk ezzel szemben azt is, hogy az új törvény, amely a birtokosokra sok tekintetben terhes kötelezettséget ró, egyúttal fokozott felügyeleti jogot is biztosít az állam részére.

Úgy vélem, mindnyájan egyet méltóztatnak érteni velem abban, hogy ez a felügyeleti jog egyúttal igen szoros irányítási kötelezettséget is jelent.

Mert nem arra van szükség, hogy az állami közegek időközönként a helyszínére kiszállva, megállapítsák azt, hogy a nem szakértő birtokos vagy ugyancsak nem szakértő alkalmazottai a törvényt itt, vagy amott megsértették, hanem igenis arra van szükség, hogy különösen a kisebb birtokoknál, amelyeknek jövedelmezősége a szakértő személyzet tartását el nem bírja, az államerdészeti személyzet, mint szakértő tanácsadó álljon a maga tudásával és jóakaratával nemcsak az erdőfenntartási, de az egyéb erdőgazdasági kérdésekben is az arra rászoruló birtokos mellett.

Feltétlen szükség van arra, hogy a törvényben is sok helyütt lefektetett ú. n. állami kezelés tényleg felölelje és elvégezze ezekben az egyenkint leginkább kis terjedelmű, de végösszegekben a magyar erdők $\frac{1}{3}$ -át meghaladó területű erdőkben mindazokat a teendőket, amit az állami vagy magángazdaságban az ú. n. kezelés fogalma alá sorozunk.

Az állami felügyelet az én felfogásom szerint nemcsak jog, de igenis az előbbieket értelmében vett szigorú kötelesség.

Ennek a kötelezettségnek pedig az államerdészet a mai személynézet létszám, a mai utazási rendszer mellett megfelelni nem fog tudni.

Méltóztatnék megengedni, hogy csak egy néhány adatra hivatkozzam. A gazdasági üzemterv szerint kezelendő birtokegységek száma a múlttal szemben meg fog ötszöröződni.

Az Alföld-fásítással, a kopárterületek beerdősítésével nemcsak a teendők, de maga az erdők területe is jelentékenyen megszorodik.

Nem lehet lekicsinyelni a természetvédelmi intézkedésekkel kapcsolatos munkatöbblet mennyiségét sem

Végül rá kell mutatnom arra, hogy az egész erdőtörvény célját fogja téveszteni és nem fog a kívánt eredménnyel járn, ha

nem lesz módjában a felügyeletre és irányításra hivatott tisztikarnak az, hogy a helyszínét gyakran bejárva (a birtokok és birtokosok viszonyait alaposan megismerve), színt apostoli buzgalommal álljon az eszme szolgálatába és elsősorban a birtokosok támogatására, rendelkezésére

Három olyan eszköz van, amelyik lehetővé teszi azt, hogy a kormányzat a törvényben leszögezett hivatásának és kötelezettségének meg tudjon felelni.

1. Az első az, hogy a végrehajtásnál mellőzzön minden túlzott bürokratizmust és túlságos beavatkozást.

Gazdasági kérdések elintézésénél a gyorsaság elengedhetetlen kellék, ami nélkül eredményt elérni lehetetlen.

Fejlődést pedig csak olyan gazdasági ágánál várhatunk, amelyik a tulajdonos érdekeit is kielégíti.

2. A másik tényező a hatáskörök lehető decentralizálása.

Lehetetlen dolog az, hogy a legkisebb gazdasági egységek üzemtervei, üzemátvizsgálásai, apró-cseprő használatokra vagy eltérésekre vonatkozó kérelmek, mind a minisztériumot járják meg.

Nem kívánatos, hogy újból előálljon az a régebbi panasz, hogy üzemtervek és üzemátvizsgálásokhoz a birtokos akárhányszor csak évek multával tudott hozzájutni.

A személyzet megfelelő kiválasztása esetén semmi akadályát nem látjuk annak, hogy a hatáskör számottevő része az I. fokú erdőrendészeti hatóság ügykörébe tolódjék ki s úgyszólván csak azok az ügyek kerüljenek a minisztérium elé, ahol a birtokos és az erdőfelügyelet álláspontja egymástól lényegében eltérnek.

Csak így láthatja el a minisztérium is azt a hivatást, ami tulajdonképpen rá vár: az egész gazdaság legfőbb irányítását és a magyar erdőgazdaság szerves beillesztését az egész ország gazdasági életébe.

3. A harmadik tényező pedig a személyzeti létszám megfelelő gyarapítása és a helyszíni kiszállások lehetővé tétele.

Meggyőződésem szerint az erdőgazdaság kérdéseinek nem az irodákban, de elsősorban a helyszínén kell elintézését nyerniök, mert a helyes intézkedésnek csak a helyi viszonyok teljes ismerete alkothatja az alapját.

Aprólékosnak látszó, vagy első tekintetre mellékes körülmények nemismerése, vagy figyelmenkívül hagyása teljesen helytelen intézkedésekre vezethet.

A kérdés helyszíni megtárgyalása az esetek legnagyobb részében lehetővé teszi az olyan megoldást, amelyik úgy a birtokos, mint a köz érdekeit is teljes mértékben kielégíti.

Az államhatalomnak, amely a köz érdekében, — mindnyájunk meggyőződése szerint igen helyesen —, a maga kezében akarja

tartani a gazdaság legfőbb irányítását, kötelessége gondoskodni arról, hogy a birtokosnak mindenkor a megfelelő módon és időben rendelkezésére álljon a szakértő állami közeg, nemcsak mint felügyelő hatóság, amely a kihágásokat üldözi és megtorolja, de elsősorban, mint vezető és irányító, aki jóindulatú szaktanácsaival lehetővé teszi a birtokosnak, hogy saját érdekeinek megvédése mellett a köz kívánalmainak is eleget tudjon tenni.

Még egy körülményre szükségesnek tartom, hogy rámutassak az erdőtörvény végrehajtásával kapcsolatosan.

Ez az Országos Erdőgazdasági Tanács kérdése.

Ezt a szervet a törvényhozás azért állította be az adminisztráció keretébe, hogy a törvény végrehajtásának módozataiba maguknak az érdekelt birtokosoknak is módjuk legyen betekinteni és a különböző kérdésekben véleményt nyilvánítani.

Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy bár a törvény sok fontos teendőben kötelezőleg előírja a Tanács meghallgatását, bár egyesületünk már több, mint egy feléve megnevezte a Tanácsba kiküldeni kért tagjait, a Tanács megszervezése máig sem történt meg és a minisztérium teljesen önhatalmúlag intézi azokat a kérdéseket, amelyekben a törvény a Tanács meghallgatását írja elő.

Én azt hiszem, valamennyiünk óhaját tolmácsolom akkor, amikor itt annak a kérésünknek adok kifejezést, hogy az Országos Erdőgazdasági Tanácsot a kormányzat minél előbb nevezze ki.

Tisztelt Közgyűlés! Az 1934-ik év végén tartott közgyűlésünkön maga az akkori Földművelésügyi Miniszter Úr mutatott rá arra a körülményre, hogy az új erdőtörvényben előírt kötelezettségek meglehetősen súlyos terheket rónak a magyar magánerdőgazdaságra s éppen ezért csak akkor terjeszthette elő a törvényjavaslatot, amikor az árvédelmi intézkedések révén biztosítani tudta azt, hogy az erdőgazdaság ezt a megterhelést meg is bírja.

Az árvédelmi intézkedések az 1935–36-ik évi termeléssel járnak, ellenben lényegében csak most kezdődik a magánerdőgazdaságoknak a törvényen alapuló súlyosabb megterhelése.

Az érdekeltség egyértelmű állásfoglalással kérte az árvédelmi intézkedések tovább leendő fenntartását a mostani alapelvek mellett, az időközben észlelt kisebb-nagyobb hibák kiküszöbölésével.

Igen fontos érdekünk fűződik ahhoz, hogy az ezirányú intézkedések még a következő évi termés megkezdése előtt életbe lépjenek.

Az erdőgazdasági termés és a termékek értékesítése között hosszú idő telik el s így a mai gazdasági viszonyok között nem vághatunk a bizonytalanak neki a következő évi termeléssel.

Nem az a lényeg ránk nézve, hogy kit bíz meg a kormány a szükséges intézkedések lebonyolításával, hanem az, hogy már a termelések megindulása idején legyen egy olyan szerv, amelyik

a birtokos által is ismert áron a termelvényeket felvásárolni és előleget adni köteles.

Az érdekeltségek javaslatai már hosszabb idő óta a kormányzat előtt fekszenek s nekünk innen csak az a kérésünk, hogy az intézkedések idejében való foganatosításával tegyék lehetővé a magyar erdőgazdaság további nyugodt és jövedelmező munkálkodását.

Ezekben óhajtottam a magyar erdőgazdaság legégetőbb kívánságait előadni.

Nem jelenti ez azt, hogy e kívánságok teljesítése esetén semmi óhajunk, vagy tennivalónk nem volna, ezeket tartom azonban a legfontosabbaknak és legsürgősebbeknek, mert hiszen csak ezeknek a teljesítése után térhetünk rá azoknak a teendőknék a foganatosítására, amelyek az erdőgazdaság továbbfejlesztése érdekében feltétlenül szükségesek.

Mint minden alkalommal, ezúttal is szükségesnek látom hangsúlyozni azt, hogy csak az egész erdőgazdasági érdekeltég egyetértő, egységes állásfoglalása esetén tartom ezeket a célokat elérhetőknék.

Minden külön akaratnyilvánítás csak gyengíti az egyesületi állásfoglalás átütő erejét és bármilyen jószándék vezesse is azt, csak hátráltatja a függő kérdések kedvező elintézését.

Arra kérem ezúttal is az egyesület minden tagját, szenteljék minden erőnket és képességünket a közösen megállapított célok elérésére, mert csak így tudunk olyan eredményeket felmutatni, amelyek nemcsak az erdőgazdaságra, hanem szeretet hazánkra is minden tekintetben előnyösek.

Ennek az egyetértésnek a jegyében van szerencsém az egyesület mai közgyűlését ezennel megnyitni. *(Lelkes taps és éljenzés.)*

Lukács Béla főispán: Méltóságos Elnök Úr! Mélyen tisztelt Közgyűlés! Mint Miskolc törvényhatósági város ezidőszerinti főispánja, egyben a Tiszajobbparti Mezőgazdasági Kamara elnöke és ebben a minőségben, mint a Mezőgazdasági Kamara képviselője, mély tisztelettel üdvözlöm az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlését. Bár az 1920. évi XVIII. t. c. teljesen külön választotta a mezőgazdaságot és az erdőgazdaságot egymástól, én mégis abban a hitben élek, hogy mint testvér-termelési ágak, a legtöbb esetben helyesen és hasznosan egészítik ki egymást. Testvér-termelési ágak nevezem a kettőt, mert mind a kettőnek az alapja a magyar föld. Amidőn mély tisztelettel üdvözlöm a közgyűlést, igaz gazdátársi és testvéri szeretettel kívánom, hogy munkája a magyar erdőgazdaságnak hasznot és áldást, a magyar hazára üdvöt hozzon. *(Taps.)*

Dr. Halmay Béla polgármester: Méltóságos Elnök Úr! Mélyen tisztelt Uraim! Miskolc város közönsége nevében őszinte tisztelettel, szeretettel és nagyrabecsüléssel üdvözlöm az Országos Erdészeti Egyesületet vándorközgyűlése alkalmából. Rendkívül sokra becsülöm azt a rendkívüli munkásságot, amelyet a magyar erdőmérnökök ma kifejtének, akiket Trianon egészen új életviszonyok közé állított. Hogy csupán a magyar helyi vonatkozásokat említsem, a bükki mintagazdaság vezetése, erdei vasutak építése, fenntartása, a Palota-szálló vezetése és üzemének irányítása

mind olyan feladatok, amik messze felülhaladják az erdőmérnöki hivatás hatáskörét, melyet annyi rátermettséggel látnak el, hogy ezért minden akciójukat őszinte elismerés illeti. Ez az erdőmérnöki kar, amelyet az elmúlt évek erős küzdelemre, helytállásra neveltek, ma hivatásának magaslatán áll minden vonatkozásban. Amidőn ma abban a szerencés helyzetben vagyok, hogy az egyesületet Miskolc város falai között szívem őszinte szeretetével üdvözölhetem, azt kívánom, hogy kísérje az egyesület munkásságát, célkitűzését, törekvéseit magyar hazánk üdvére, boldogulására, a Mindenható Isten bőséges áldása. *(Eljenzés.)*

Elnök: Hálás köszönetet mond úgy a Főispán Úrnak, mint a Polgármester Úrnak szíves üdvözlő szavaikért; mert az elismerés és őszinte barátság serkentőleg hat a magyar erdőgazdaság képviselőire. Kéri a hivatalos körök további támogatását is, mert az erdőszet ma mostoha gyermek az országban és a mezőgazdasági termelés könnyen elfelejtik az erdő nagy fontosságát. Pedig hosszú időn keresztül a fa volt külkereskedelmi mérlegünk legsúlyosabb passzív tétele, és sok száz millió pengő vándorolt évente fáért a külföldre. A magyar erdőgazdaság szívós és céltudatos munkájának köszönhető, hogy ezek az összegek ma az országban maradnak.

Felkéri az ügyvezetőt jelentése megtételére.

Ügyvezető: Tisztelt Közgyűlés! Az érdekképviselői szervek mai működése — legyenek azok társadalmi egyesületek, vagy hivatalos testületek, — alig áll egyébből, mint a gazdasági élet öldöklő irama által diktált küzdelmek folytonos láncolatából.

Az a kíméletlen harc, amelyet ma minden gazdasági ágazatnak úgyszólván a pusztta fennmaradásáért folytatnia kell, e szervek munkájának legnagyobb részét a gazdasági élet anyagi vonatkozású kérdéseire tereli s aránytalanul kevesebb idő jut arra, hogy általános vonatkozású, teljesen közérdekű kérdéseknek nagyobb időt és munkát szentelhesse.

Egyesületünk, mint társadalmi érdekképviselő, a gazdasági élet által diktált kötelezettségek mellett is talált módot és időt arra, hogy az egész erdőgazdaság további fennmaradását leginkább érdeklő teljesen közérdekű vonatkozású teendőkkel hosszabb időn át foglalkozzék.

Értem ezalatt elsősorban az új erdőtörvény végrehajtásával kapcsolatos teendőket.

A törvény életbelépése óta elmúlt idő alatt több ízben kértük és sürgettük a kormányzatnál az erdőtörvénnyel kapcsolatos végrehajtási rendelkezések kiadását.

Az Elnök Úr óméltósága már rámutatott arra a rendkívüli fontosságra, mellyel ezek a teendők az erdőgazdaság egész életére vonatkoztatva bírnak. Én itt csak a munkát akarom nagy vonásokban részletezni, amit ebben az irányban egyesületünk végzett.

A végrehajtási rendelkezések első nagyobb komplexumát tartalmazó tervezetet a földművelésügyi minisztérium elkészítette és ez év márciusában hozzászólás végett egyesületünknek megküldötte.

Általános erdőgazdasági bizottságunk és az igazgató-választmány heteken át tartó megfeszített komoly munka eredményeképpen több, mint 200 módosító javaslattal járultak a kormányzat elé. Reméljük, hogy ezek a javaslatok a hivatalos körök részéről méltánylásra is fognak találni.

A javaslatok legnagyobb része magának a végrehajtás módozatainak megváltoztatására irányult ugyan, de vannak köztük olyanok is, amelyek a törvény tárgyalása során elfoglalt elvi álláspontunknak a logikus következményei.

Egyesületünk állandóan sürgette az Országos Erdőgazdasági Tanács megszervezését s ennek köszönhetjük azt, hogy a jelölések az arra illetékes testületek részéről még a kora tavasszal megtörténtek.

Sajnos, a Tanács kinevezése a mai napig sem következett be s így nem egyesületünkön, vagy az érdeklődés hiányán mult az, hogy ez a törvény végrehajtása szempontjából a mi véleményünk szerint igen fontos szerepre hivatott testület munkáját mindeztideig meg nem kezdette.

Némi eredménnyel számolhatunk be egyesületünknek erdőgazdasági szempontból egyik legfontosabb célja, az Alföld-fásítás tekintetében.

Az erre a célra az előző években engedélyezett hitel az utolsó költséghetési évben számottevőleg emelkedett s ez a körülmény nemcsak az általános és erdőgazdasági szempontból egyaránt igen fontos teendők foganatosítására nyitotta meg a lehetőséget, de egyúttal módot adott arra is, hogy a munkanélkül álló fiatal szakerek számottevő része ennél a rendkívül fontos akciónál nyerhessen alkalmazást s igazán apostoli önzetlenséggel szentelhesse munkaerejét a magyar erdőszet egyik leg-
szeményibb hivatásának.

Ezek mellett az általános és közérdekű vonatkozású kérdések mellett állandó gondot és munkát okozott egyesületünknek a gazdasági téren eddig elért előnyök és biztosítékok továbbra való fenntartása.

E téren elsősorban egy, bár első tekintetre jelentéktelennek látszó, de azért mégsem kiesinyelhető veszteségről kell beszámolnunk. Az a körülmény, hogy az osztrák-műfabehozatal a kompenzációs tárgyalások során fontosságából sokat veszített, maga után vont az osztrák műfatermékek részére biztosított kedvezményes tarifa megszüntetését s ezzel együtt elveszítettük a magyar műfatermékek részére eddig biztosított aránylag csekély szállítási díjkedvezményt is.

Lényegében a veszteség, illetőleg a megterhelés egy egész gazdasági év alatt sem éri el az 50.000 pengőt a magyar fűrészáru és félégyártmány ipar termékeinek a szállításánál.

Ennek dacára súlyos veszteségnek kell azt tekintenünk. Hiszen ez volt ezideig úgyszólván az egyetlen kézzelfogható értéket is jelentő védelem, amelyet a magyar erdőgazdaság műfatermelésének a kormányzat az amúgy is igen erős túlsúlyban levő külföldi műfabehozatallal szemben nyújtott.

Bármennyire elismerjük is azt a nehéz helyzetet, amiben a kormányzat ma a pénzügyi egyensúly fenntartása szempontjából van, mégis úgy véljük, hogy ez a kedvezmény, amely alig egy tízezrelékét teszi ki az állami bevételeknek, egyáltalán nem jelentett a kormányzat részéről olyan áldozatot, amelynek megszüntetése érdekében indokolt lett volna annak az első lépésnek az eredményét is lerontani, amelyet a magyar műfatermelés előmozdítására a kormányzat ezideig megtett.

A tűzfatermékek szállításánál eddig biztosított kedvezményeket sikerült ugyan fenntartani, de újból csak jelentékeny áldozat árán.

A termelő erdőgazdaság kénytelen volt az átlagos feladó-állomási árak 2 százalékaival felérő egyetemleges terhelést magára vállalni azért, hogy ezáltal továbbra is lehetővé tegye a piactól túlnagy távolságra fekvő gazdaságok eredményes munkáját és azt, hogy ezeknek termékei sikerrel vehessék fel a versenyt a fátlan alföldi részeken a beöznlő külföldi tűzfával.

A tűzifa-gazdálkodásunkra az utolsó közgyűlésünk óta elmúlt egy év a maga szokatlanul enyhe téli időjárásával újabb, igen erős megpróbáltatást jelentett. A magyar tűzifa-termelés az 1934—35. évi termelési időszakban érte el mennyiségileg a csúspontot.

Maguk a vasúton és hajón való szállításra rendelkezésre álló bel-földi készletek a legutolsó lezárás szerint is igazoltan kereken 20.000 vasúti kocsiakománnyal haladták meg az előző évi fogyasztás mennyiségét.

Mivel pedig a nemzetközi szerződések lebonyolítása érdekében bizonyos mértékű külföldi behozatallal is kellett számolnunk, előrelátható

volt, hogy az értékesítési idény végével még számottevő száraz fakészleteink fognak visszamaradni.

A legutolsó lezárás szerint ezeken a készleteknek a mennyisége még ma is meghaladja a 30.000 vasúti kocsirakományt. Ha tehát ezek értékesítését biztosítani akarjuk, számolnunk kell azzal, hogy október—november hónapoknál előbb a friss termelésű készleteket, néhány különleges választék kivételével, a magánfogyasztás céljaira nem tehetjük szabaddá.

Megnehezíti e téren helyzetünket az az erős küzdelem, melyet még ma is azért kell folytatnunk, hogy a magyar termelés $\frac{3}{4}$ részét kitevő cser, tölgy, gyertyán és egyéb fanemű tűzifakészletek piacra hozatalát a fogyasztóknak a bükk iránt tanúsított indokolatlan előszeretetével szemben lehetővé tegyük.

Megnyugvással állapíthatjuk meg azt, hogy ez a második, a tűzifafogyasztás szempontjából igen kedvezőtlen téli idény is bebizonyította az árvédelmi intézkedéseknek az erdőgazdaság szempontjából való helyességét és célszerűségét.

A régebbi időkben még normális termelés mellett is olyan árzuhanás követte az ilyen teleket, amely évekre menő megrázkódtatást okozott elsősorban a fakereskedelemben, de magában az erdőgazdasági termelésben is.

Ezzel szemben nyugodtan állíthatjuk azt, hogy a kedvezőtlen értékesítési idény által előidézett természetszerű árcsökkenés egyáltalán nem ért el olyan mértéket, amelyik az erdőgazdaság nyugodt menetét csak kockáztatta volna.

Ha most még ehhez hozzávesszük azt, hogy a külföldi műfabehozatal megfelelő korlátozása következtében a friss termelési idény műfatermékei is elég gyorsan és az előző évvél szemben kedvezőbb árak mellett találtak elhelyezést, megállapíthatjuk, hogy az elmúlt gazdasági év az enyhe időjárás dacára sem volt az erdőgazdaságra túlzott mértékben kedvezőtlen.

Elég sajnos, hogy az árvédelmi intézkedések meghosszabbítása tekintetében még nem számolhatunk be eredményről, bár a szükséges előkészítő lépéseket idejében megtettük.

Ha az előbb teljes őszinteséggel mutattunk rá azokra a hátrányokra, amelyeket egyes teendő végrehajtása tekintetében a kormányzati intézkedések megkésése vagy elmaradása okoztak, éppen olyan kötelességünk teljes elismeréssel és köszönettel emlékezni meg a kormánynak azokról az intézkedéseiről, amelyek a belföldi műfa- és tűzifa-termékek értékesítésének biztosítása tekintetében az elmúlt év alatt sikerrel jártak.

A szállításra vonatkozó kényszerintézkedések következményeképpen lemaradt a belföldi piacról annak a külföldi tűzifamennyiségnek a számottevő része is, amelynek behozatalát egyébként a külkereskedelmi szerződések lehetővé tették volna.

Azok az árak, amelyeket a külföldi tűzifára a kormányzat az ellenőrző bizottság javaslatára megállapított, lehetővé tették azt, hogy az ország határához közel eső fátlan vidékek tüzelőanyag ellátásának túlnyomó része ilyen nehéz esztendőben is a magyar termelésnek jusson.

A kormányzatnak az az intézkedése, hogy a külföldi műfaanyagok behozatalának engedélyezését bizonyos mennyiségű azonos fajú és minőségű magyar műfatermék előzetes megvásárlásától tette függővé, igen jelentős szerepet játszott a magyar műfatermékek aránylag gyors és elég kedvező elhelyezésénél.

Amikor azonban ezen a téren teljes megértésről és messzemenő jóindulatú támogatásról számolhatunk be, szinte érthetetlenül állunk azzal az eljárással szemben, amit a kormányzat a belföldi termelésű cserkéreg elhelyezésének lehetővé tétele tekintetében folytatott.

Kétséget kizáró adatokkal igazoltuk, hogy a belföldi termelés több mint ötszöröse annak a minimális szükségletnek, amit a belföldi bőr-
ipar a maga részére a legtúlzottabb kívánások figyelembevételével is igényelhet.

A magyar kéregtermelés vállalta a kötelezettséget, hogy ezt a mennyiséget a belföldi bőr-
ipar részére visszatartja. Vállalta azt a kötelezettséget is, hogy az előállítási, illetőleg beszerzési árakkal szemben minimális haszontétel ellenében engedi át ezt a belföldi fogyasztásnak.

Ennek dacára a nyilvánvaló feleslegek kivitele még mindig akadályokba ütközik akkor, amikor annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy ez a több százezer pengő értékét képviselő idényeikk, a késedelmes piacra-
hozatal következtében a nyakunkon marad.

Nyakunkon marad pedig azért, mert a magyar kéregtermelés nem tudja a kéreg és hántott tűzifa együttes nyers tóárának 25–30%-át fel-
áldozni azért, hogy a magyar bőrgyártás nyersanyag beszerzési költségeit néhány tized %-al csökkentse.

Mi nem rójuk fel azt a tudomásunk szerint igen jelentős vámvédelmet, amit a magyar bőr-
ipar termékei élveznek.

Rá kell azonban mutatni arra, hogy ennek a vámvédelemnek csak egy igen apró töredék %-át tenné ki az az áldozat, amit a magyar kéreg-
termelés részére megkívánt ár biztosítása jelentene.

A magunk részéről úgy látjuk, hogy a belföldi nyersanyagtermeléssel szemben ma a kormányzat, de különösen a magyar gyáripar részéről egy-
általán nincs meg minden vonalon az a megértés, amit nemcsak a nemzeti és közérdek, de maguknak a fatermékeket feldolgozó iparágaknak leg-
önzőbb saját érdekük is megkívánna.

A külföldi gyáripar mindenütt át van hatva attól a tudattól, hogy a feldolgozást igénylő nyersanyagnak a belföldön való biztosítása magának a gyáriparnak is igen jelentős érdeke.

Hiszen eltekintve a valutáris ingadozásoktól, egyedül a belföldi nyers-
anyagtermelés alkothatja a biztonságos ipari munka alapját. Még a tulajdonképeni háborús veszedelmektől eltekintve is, vámháború, vagy a többi államok által támasztott kiviteli nehézségek létalapjában támadhatják meg azt az iparágat, amelyik a maga nyersanyagszükségletét belföldön biztosítani nem tudja.

Fájó szívvel és irigykedve nézzük azt a tevékenységet, amit pl. a német gyáripar ebből a szempontból kifejt, amelyik gyáripar igen jelen-
tekeny áldozatokat hoz azért, hogy a belföldi nyersanyagtermelést elő-
mozdítsa.

Teljes tudatában van ez a külföldi ipar annak, hogy amint az ipari termelésnél azért van a vámvédelemre szükség, hogy a belföldi nagy be-
ruházások jövedelmezőségét biztosítsa, éppen úgy a nyersanyagtermelés fellendítésének is csak az lehet az egyetlen reális alapja, ha az östermelés a maga munkája révén szintén tisztességes jövedelemhez tud jutni.

Ezzel szemben a mi akárhányszor 50–100%-os, sőt ezt is meghaladó vámvédelemben részesített iparunk elkeseredett ellenség gyanánt áll a termeléssel szemben a legtöbb olyan esetben, amikor a nyersanyagtermelés a maga részére alig akar a pusztá létnél egyebet biztosítani.

Az az áldatlan és eredménytelen, de évek óta tartó szívós küzdelem, amit a magyar műfatermékek tarifális és vámvédelme érdekében folytatunk és folytatunk ma is, ezek a folytonos harcok a belföldi bőr-
ipar eszerzőnyagszükségletének biztosítása körül egyaránt fényes bizonyítékai annak, mennyire hiányzik az a megértés a magyar ipar egy igen számot-
tevő részénél.

Mi soha nem támadtuk és soha nem támadjuk azokat a védővámokat, amelyeket a kormányzat a magyar ipari munka lehetővé tétele érdekében léptetett életbe és tart fenn.

Mert meggyőződésünk az, hogy ezen a címen a fogyasztóra eső teher majdnem teljes egészében vagy munkabér címén jut vissza a magyar gazdasági életbe, vagy a vámbevételek emelkedése révén csökkenti azokat a közterheket, amelyek a magyar gazdasági élet minden ágazatára ma már szinte elviselhetetlen teherként nehezdednek.

De a másik oldalról szükségesnek tartjuk rámutatni arra, hogy a belföldi ipari termelés bármilyen védelem mellett is csak addig tud eredménnyel dolgozni, amíg legalább a magyar fogyasztást bizonyos minimális szinten lehet tartani.

Erre pedig egy olyan őstermelő országban, amilyen a miénk, gondolni sem lehet akkor, ha éppen az őstermelőrétegek kereseti lehetőségeit iparkodik a magyar ipar a nyersanyagok árának sokszor erőszakolt leszorításával csökkenteni.

A kultúra haladásával járó technikai fejlődés eredményeit csak ott lehet széles körökben elterjeszteni, ahol a nagy fogyasztórétegeknek is megvan az anyagi erejük arra, hogy ennek a fejlett technikának a termelvényeit átvehessék és megfizethessék.

Tudjuk, hogy összes ipari kiviteleinknek az értéke csak egy kis hányadrésze annak, amit az ipari termékekből a belföld elfogyaszt.

Nem a kivitel csökkenése, de a belföldi piacnak a mezőgazdasági válság következtében mérhetetlenül lecsökkent felvételképessége az, ami ma a magyar ipart a legnehezebb probléma elé állítja.

Mi örömmel látjuk, ha a magyar ipar védelemben részesül s a védőintézkedések következtében virágzik és eredménnyel dolgozik.

Nemcsak általános gazdasági és nemzeti szempontból örülünk ennek, de saját jólfelfogott önző érdekeink szempontjából is, mert ebben a fejlődő, virágzó, eredménnyel dolgozó iparban a magyar őstermelés a mezőgazdaság és erdőgazdaság egyik legfontosabb, nélkülözhetetlen fogyasztóját látjuk.

Meg kell azonban állapítanunk, hogy nyugodt fejlődésre, biztos munkára a magyar ipar is csak akkor számíthat, ha meg lesz nála is az őstermeléssel szemben ugyanez a teljes megértés, mert hiszen a fogyasztóinak legalább 70–80%-a éppen az őstermelők köréből került és kerül ki.

Egy csapásra meg fog szűnni az ellentét az őstermelés és az ipar között akkor, ha maga az ipar is belátja azt, mennyire érdeke neki a jövedelező őstermelés lehetővé tétele és fokozása, ami egyúttal a saját fogyasztópiacának szinte elképzelhetetlen mértékű kiterjesztését jelenti.

Visszatérve az erdőgazdaság védelmének a kérdéséhez, meggyőződésünk az, hogy ezen a téren magára az erdőgazdasági érdekképviselőre is még igen jelentős tennivalók várnak.

Igen hasznos és igen jó szolgálatot tesz ebből a szempontból a termelési adatok gyűjtése, amikkel egyesületünk már évek óta kísérletezik, de csak ebben az évben tudott valamennyire is számottevő eredményt elérni.

Nagyon megkönnyítené a földművelésügyi minisztertumnak a magyar műfatermékek értékesítése érdekében kifejtett igen értékes és eredményes munkásságát, ha ezt a készletnyilvántartást megfelelően ki tudnók fejleszteni.

Ehhez azonban elsősorban arra volna szükség, hogy maguk az érdekelt termelők és kereskedők belássák a nyilvántartás fontosságát és bizalommal szolgáltatassák a szükséges adatokat az érdekképviselőnek.

Az erdőgazdaság érdekében kifejtett munkától nem lehet elválasztani a magyar erdőmérnöki kar sorsának előbbrevitelét sem.

Az új törvény rendelkezései, a jórésben az egyesület által kezdeményezett akciók végrehajtása annyi új munkaalkalmat teremtettek, hogy a munkanélküli erdőmérnökök száma — Istennek hála — ma már a legkisebb mennyiségre esett vissza.

Igaz ugyan, hogy a munkaalkalmak számottevő része ma még csak ideiglenes jellegű. Meggyőződésem azonban az, hogy ennek a helyzetnek is rövidesen meg kell változnia, mert gazdasági téren eredményt elérni csak akkor lehet, ha minden munka elvégzésére rendelkezésre áll a megfelelően képzett munkaerő.

Nyugodt, megfontolt, célravezető és eredményes munkát pedig csak olyan alkalmazottaktól és tisztikartól lehet várni, amelyik legalább is a megfelelő elemi gondjaitól mentesítve van.

Maga a két kérdés a gazdaság fejlődése és az erdőmérnöki kar boldogulása azonban egymásnak elválaszthatatlan és tökéletes függvénye.

Mert ha másik oldalról nézzük a kérdést, csak jövedelmező, fejlődő és nyugodtan dolgozó gazdasági ágazat nyújthat a vele foglalkozóknak biztos és gondtalan megélhetést.

Ha a két tételt összekapcsoljuk, akkor megállapíthatjuk azokat a célokat, amelyekre ma a magyar erdőgazdaságnak feltétlenül törekednie kell.

Minden egyoldalúság nélkül kell beilleszkedni az egész ország és a magyar föld gazdasági életébe s arra törekedni, hogy elsősorban azokat a tömegszükségeket lássuk el minél nagyobb mértékben, amelyekre a magyar gazdasági életnek feltétlenül szüksége van.

Mert a nyugodt munkának, a jövedelmezőségnek legbiztosabb alapja az, ha termelvényeink a belföldön találmak feltétlenül biztos fogyasztókra.

Másrészről csak olyan gazdasági ág fejlődésére lehet számítani, amelyik a tulajdonosnak biztos jövedelmet nyújt és csak ez a biztos jövedelmezőség lehet a magyar erdőtisztai kar boldogulásának létalapja.

Ez az az irány, amelyet követnünk kell, ha úgy a közérdeket, mint a birtokososztály érdekét és a kari érdekeket is megfelelően szolgálni akarjuk.

Ezeken a gazdasági vonatkozású teendőkön kívül egyesületünk társadalmi téren is résztvesz nemcsak az erdőgazdaság, de a vele kapcsolatos testvérágazatok és a mérnöki testületek minden megmozdulásában. Állandó összeköttetést tartunk fenn a mezőgazdaság hivatalos és társadalmi érdekképviselőivel, a Mérnöki Kamarával, a Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetségével.

De állandó és gondos figyelemmel kísérjük azt a munkát is, amelyet a szakoktatás és a szaktudományok fejlesztése tekintetében a Műegyetem erdőmérnöki fakultása, valamint az Erdészeti Kutató Intézet végez.

Egyrészről a célból, hogy a magunk munkáját a külfölddel is megismertessük, másrészről pedig azért, hogy a külföldi szakirodalom egyébként igen drága folyóiratait cserépéldány gyanánt szerezhessük meg, az év elejétől fogva lapunkban a közreadott cikkek három idegen nyelvre lefordított kivonatait is közöljük.

Ezen a réven sikerült nem csak a kontinensről, de még a távol nyugati részekről is közel 30 külföldi szakfolyóiratot az egyesület részére biztosítani, ami kétségkívül a könyvtár igen értékes gyarapodását jelenti.

Majdnem teljes eredménytelenségről kell azonban beszámolnom a vadászati adminisztrációba való bekapcsolódásunk iránt folytatott küzdelmek terén.

Sohasem állítottuk és vitattuk azt, hogy a vadászat, mint tudományág, vagy gyakorlati ismeret, az erdőmérnöki kar speciális kiváltsága volna és hogy az erdőgazdaság keretén kívül rendszeres és megszervezett vadtenyésztést és vadászatot űzni ne lehetne.

Teljes mértékben fenn kell azonban tartanunk azt az állásfoglalásunkat, hogy az erdei vadászatot magától az erdőgazdaságtól elkülöníteni nem lehet.

Azok a nemzetgazdaságilag is majdnem felbecsülhetetlen károk, amelyeket a magyar erdőgazdaság sokhelyütt a helytelen vadtenyésztés következtében szenvedett, sőt helyenként ma is szenved, majdnem kivétel nélkül azokon a helyeken fordultak elő, ahol a vadászati teendők irányítását az erdőgazdaság adminisztrációjától teljesen elkülönítették.

Nem lehet e téren megnyugtató megoldás az, amelyik a két adminisztrációt egymástól elkülöníti, az érdekellentéteket kielezi és az évszázadok óta egymásra utalt és a világ minden államában, — a mienket kivéve — összekapcsolott testvérágazatokat igen sokszor ellenség gyanánt állítja egymással szembe.

Csak egyoldalúságra vezethet az ilyen intézkedés és reméljük, hogy a mult szomorú tanulságai alapján meg fogja találni a kormányzat az utat és módot arra, hogy az erdei vadászat ügyeinek intézése oda kapcsolassék vissza, ahova való: az erdészeti adminisztrációhoz.

Nem hogy félnénk tőle, de igen szívesen látjuk azt, ha úgy a kérdések elbírálásába, mint magába az adminisztrációba is a nem hivatásos vadászokat is bekapcsolják s a mezei vadászat ügyeinek intézésére akár külön szakterőket is alkalmaznak, de meggyőződésünk az, hogy az erdei vadászat adminisztrációjának ma fennálló elkülönítése mind a két ágazatra csak hátrányos.

Maga az egyesület az utóbbi időben még sajnálatosabban érzi a gazdasági viszonyok leromlásának nyomasztó terhét, mint azelőtt.

Mélységes hálaival kell itt megemlékeznünk a földművelésügyi kormányzatról, mint amelyik a szállítási igazolvány akciónak az egyesület részére történt átengedésével lehetővé tette azt, hogy az egyesület tisztesség munkával szerezhesse meg azt az összeget, amire nem csak az egyedüli magyar szaklap megfelelő szinten tartásához, de magának az egyesület létének biztosításához is feltétlenül szüksége van.

Ne méltóztassék az egyedüli jelzöt úgy értelmezni, mintha a tudományos szempontból igazán rendkívül értékes „Erdészeti Kísérletek”-ről megfeleledkeznénk, de ma lapunk az egyedüli, amely az erdőgazdaság gyakorlati kérdéseivel is állandóan foglalkozik s azok felszínén tartása mellett a külföld idevágó eredményeiről is iparkodik a gyakorlati erdőgazdákat tájékoztatni.

Taglétszámunk az elmúlt évben 7-tel apadt és jelenleg 143 alapító és 733 rendes tagot, összesen 876 tagot tartunk nyilván.

Az év folyamán újonnan belépett tagjaink száma 17, amivel szemben kilépés következtében 10 rendes és elhalálozás következtében 3 alapító és 11 rendes tagunkat veszítettük el.

Mély és őszinte fájdalommal kell e helyen megemlékeznem az Elnök úr Örméltósága által már említett tagjainkon kívül Dezsényi Jenő, Kelemen Jenő, Kovacsik Dezső, Ryll Viktor, Schlosser István, Urbánszky István, Zólyomi Imre, Zsolt (Fischer) Károly alapító és rendes tagjaink gyászos elhunytáról.

Különös meleg elismerés és hála illeti meg a két elhalt választmányi tagot, akik az egyesület minden megmozdulásából hűségesen és odaadóan vették ki részüket.

Tisztelettel javasolom, hogy elhalt tagtársaink szomorú elhalálózása felett érzett őszinte részvétnéek és mélységes fájdalmának a t. Közgyűlés jegyzőkönyvileg adjon kifejezést.

T. Közgyűlés! Ezzel a szomorú akkorddal értem el jelentésem végéhez.

Azt hiszem, az elmondottakból a t. Közgyűlés megállapíthatja azt, hogy az egyesület vezetősége és igazgató választmánya a maguk részéről megtettek mindent, ami a magyar erdőgazdaság, az erdőbirtokososztály és az erdőmérnöki kar érdekeinek védelme, boldogulásának biztosítása érdekében megtehető volt.

Hogy a kezdeményező lépések és a harcok nem jártak mindig a megfelelő vagy az óhajtott eredménnyel, ez természetes, hiszen a gazdasági életben alig van olyan érdek, amelyiknek teljes mértékben való érvényesülése más érdekeket ne sértene.

Eppen ezért az egyesület igazgató választmánya minden alkalommal a böles mérséklet álláspontjára helyezkedett és csak addig a mértékig kérte vagy követelte az erdőgazdasági érdekek érvényre juttatását, ameddig azt a közérdekkel is feltétlenül össze lehetett egyeztetni.

Minden munka és minden küzdelem azonban csak akkor járhat eredménnyel és a további harcokra csak az adhat erőt, ha a vezetőség és igazgató választmány tömör egység gyanánt tudja az egész egyesületet maga mögött.

Méltóztassék ezért megengedni, hogy erről a helyről azt a kérészt intézzem a t. Közgyűléshez, méltóztassanak az igazgató választmány vagy a vezetőség álláspontja mellé kifelé minden alkalommal teljes egységben melléje állni.

Lehetnek és lesznek is olyan kérdések, amelyekben a tagok véleménye nem egységes, de a hivatalos állásfoglalás átütő erejét csak akkor nem gyengítjük és a siker reményével csak akkor szállhatunk hareba, ha a szabályszerűen létrejött többségi állásfoglalást egyéni nézetünkre való tekintet nélkül egységesen támogatjuk.

Csak ez az eljárás biztosíthat az egyesületnek súlyt és tekintélyt kifelé és csak ez az eljárás hozhatja meg az egyesület minden munkájának legszebb koronáját: a sikert.

Elnök: Azt hiszem, mindnyájunk felfogását képviselem, ha ezt az érdekes és értékes előadást, amit Biró Öméltósága tartott, a közgyűlés nevében megköszönöm. Kedves kötelességemnek tartom, hogy újból és a legnagyobb hálával emlékezzem meg arról a lelkes, intenzív munkáról, amelyet Biró Öméltósága az Országos Erdészeti Egyesület és az egész magyar erdőgazdaság érdekében az elmúlt évben is kifejtett. *(Lelkes taps.)* Indítványozom, hogy a közgyűlés az ügyvezető úrnak önzetlen és eredményes fáradozásáért leghálásabb köszönetét nyilvánítsa. *(Eljenzés.)*

Ügyvezető: Tessék megengedni, hogy az Elnök úr jóleső, elismerő szavaival szemben bizonyos mértékig hálátlan legyek és a köszöneten felül is kérjek még valamit: egy kis szeretetteljes jóakarató támogatást, némi belátást abban az irányban, hogy az igazgató választmány nem tudja mindig mindenkinek a véleményét 100 százalékiq honorálni. Amikor tehát hálásan köszönöm az Elnök úr meleg szavait és szeretetének megnyilvánulását, arra kérem Önöket, ne méltóztassanak olyan dolgokért, amelyek bizonyos mértékig saját meggyőződésükkel ellenkeznek, elfordulni az egyesülettől. A bizalmat, amivel a választmány tagjait kitüntették, méltóztassanak úgy értelmezni, hogy azt az álláspontot, amelyet ők mint többségi véleményt képviselnek, egyöntetüleg kell érvényesíteni, mert átütő ereje csakis ilyen alapon lehet minden határozatnak. Méltóztassanak az elnökség és a választmány igen nehéz munkáját megkönnyíteni azzal, hogy az állásfoglalásukat — még ha saját

meggyőződésüket nem is fedi teljesen, — kifelé egységesen legyenek szívesek támogatni, munkánk csak így lehet eredményes. (Helyeslés.)

Elnök: Ezek után áttérhetünk az 1935. évi zárszámadás és az 1937. évi költségvetés megvitatására, amelyet nyomtatásban minden tagtársunknak megküldöttünk. (Elfogadjuk.) Elfogadottnak nyilvánítom. Következik a 15 rendes választmányi tag választása 4 év tartamára.

A szavazatszedő bizottság elnökéül Hepke Artur, tagjaiul Hajdu Gyula, Kertay Ede tagtársainkat kérem fel és a szavazás tartamára az ülést felfüggesztem.

Elnök: Az ülést újból megnyitom, a szavazás megtörtént, míg a bizottság a szavazatokat összeszámolja, térjünk át az indítvány tárgyalására.

Ügyvezető: Egy indítvány érkezett be szabályszerű időben Prónay báró Ur Öccellenciájától, amit a segédtitkár Ur fel fog olvasni.

Segédtitkár: Olvassa az indítványt. (L. a választmányi ülés jegyzőkönyvét.)

Br. Prónay György: Méltóságos Elnök Úr! Mélyen Tisztelt Közgyűlés! Nagy figyelemmel hallgattam az Elnök Ur Öméltósága megnyitó beszédét és az Ügyvezető Úr Öméltósága jelentését. Mind a kettő az erdőgazdaságot, az erdőbirtokosokat és az erdőmérnöki kart közelről érintő fontos kérdéseket ölel fel. Az Elnök Úr és Ügyvezető Úr egyaránt foglalkoztak a tűzifa forgalmát szabályozó árvédelmi intézkedésekkel. Az Elnök Úr Öméltósága hangsúlyozta, hogy e téren az egységes állásfoglalás rendkívül fontos. Midőn én ezt az indítványt bejegyeztem és kértem az Elnök Úr Öméltóságát, hogy a választmányban letárgyalt határozati javaslatot a közgyűlés tárgysorozatába beiktassa, akkor engem az egységes állásfoglalás gondolata vezérelt, másrészről pedig az a szándék, hogy az igazgató választmány által elfogadott indítványnak olyan súlyt adjunk, amelyet megadni szükséges az erdőgazdaság egyetemes érdekeire való tekintettel. Én a tűzifaforgalmat szabályozó összes intézkedéseknek a komplexumára kitérni nem akarok. Csak röviden rávilágítok az árvédelmi intézkedések lényegére. Tudvalevő, hogy az Erdészeti Egyesületet, annak igazgató választmányát milyen gondolatok vezérelték akkor, amikor az erdőbirtok rentabilitása érdekében szükségesnek látták, hogy bizonyos intézkedések életbeléptetését kérjék a kormánytól. Ezek az intézkedések három éve fennállanak és így a mostani állapotot vizsgálva s szembehelyezve az azelőtti állapottal, tárgyilagosan megállapíthatom azt, hogy ezen intézkedéseknek a vezérgondolata az erdőgazdaság javára szolgált. A főelv az volt, hogy az erdőbirtokos a fáját megfelelő méltányos áron, amelyen az erdőgazdaság rentabilitását biztosítja, mindenkor eladhasssa. Ehhez szükséges volt egy szervnek a létesítése, amely azt a kötelezettséget vállalta, hogy minden feljárnlott tűzifamennyiséget a kormány által megállapított áron megvásárol. A másik fontos előny az volt, amelyet biztosítani akartunk az erdőbirtokosságnak, a fa kitermelése céljából adandó megfelelő hitel. Mind a két intézkedés

biztosítani akarta az erdőbirtokosságnak azt, hogy a tűzifának az ára indokolatlanul nem fog lemorzsolódní és az erdőgazdaság mindig számíthat biztos, méltányos jövedelemre. Ha végigtekintjük ennek a három évnek az eredményeit, megállapíthatjuk azt, hogy az alapelgondolás helyes volt. Ha történtek hibák, azok abból folytak, hogy egy teljesen újszerű szervezéssel kellett dolgozni, amely természetesen eleinte nem lehetett tökéletes. Bizonyos nehézségek felmerültek néha, de a vezetőségnek az Országos Fa gazdasági Tanácsnak éppen az volt a feladata, hogy ezek a hibák elimináltassanak. A konstrukció tehát helyes és a jövőben is fenntartandó. Méltóztatnak tudni, hogy a Faforgalmi Rt. volt az a vállalkozás, amely állami koncesszió alapján 3 év óta az egész konstrukciónak az üzleti részét lebonyolítja. Nekem mint erdőbirtokosnak, O. E. E. és O. F. T. tagnak nem lehet az a célom, hogy a Faforgalmi üzleti eljárását kritizáljam vagy feldíesérjem. Az igazság kedvéért azonban le kell szögezmem, hogy amire a Faforgalmi Rt. vállalkozott, azt lelkiismeretesen teljesítette; ezt nemcsak a saját tapasztalatom alapján, hanem más esetéből kifolyólag is megállapíthatom. A Rt. mindig eleget tett annak a legfőbb kötelességének, hogy az erdőbirtokosok fáját, amit felajánlottak neki, tényleg átvette. A meggyőződésemm az, hogy a tűzifa forgalmát biztosító intézkedéseket nagyjában ugyanúgy kell megszervezni, mint az a múltban történt. Azért tettem az indítványt, hogy az Elnök Úr módot adjon nekem a közgyűlés előtt kifejezésre juttatni, hogy az árvédelmi intézkedések fenntartása maradjon meg olyan keretek között, mint ahogy volt, mert ez az erdőgazdaság egyetemének érdeke és az erdőgazdaság rentabilitása is ezen múlik. Mélyen Tisztelt Közgyűlés! Tovább ennél a kérdésnél időzni nem akarok, indítványomnak egy célja van, hogy amennyiben álláspontomat helyesnek méltóztatnak elbírálni, azt mint az erdőbirtokosoknak és az erdőmérnöki karnak nézetét a közgyűlés előtt kifejezésre juttassam és lekössem azon elv mellett, hogy a szabad forgalom a mai viszonyok között katasztrófális lenne. Méltóztatssanak az igazgató választmány javaslatát teljes egészében, minden módosítás nélkül elfogadni és ezáltal dokumentálni az erdőgazdaság egységét ebben a kérdésben. *(Élénk taps és helyeslés.)*

Ügyvezető: Ma már két fogyasztási idény statisztikai adatai vannak a kezünkben. Akkor, amikor az intézkedések életbeléptek, semmi tájékozottságunk nem volt a termelés és fogyasztás mérvéről. Az 1933—34. évi tüzelési idény alatt vasúton és hajón szállítottunk összesen 128.000 vagón tűzifát, amiből kb. 14.000 vagón volt a külföldi és 114.000 vagón a belföldi fa. A rákövetkező tüzelési idényben ez a mennyiség leesett 124.000 vagónra, amely csökkenésből kb. 3—4000 vagón esik a külföldre úgy, hogy a belföldi fogyasztásnál még egy csekély emelkedés is mutatkozott, a külföldi fa ellenben 11.000 vagónra esett vissza. Ha ezzel szemben azt méltóztatnak számítani, hogy a csak a vasúton és hajón való szállításra bejelen-

tett, tényleg igazolt készlet az 1934—35. évi termelésből 144.000, 1933—34. ben pedig 135.000 vagonra rúgott és ehhez hozzászámítjuk azt, hogy kénytelenek voltak behozni tűzifát, nyilvánvaló, hogy 124.000, illetve 128.000 vagonos tényleges fogyasztás mellett az idény végével vissza kellett maradni bizonyos mennyiségnek. Most méltóztassanak elgondolni: az lett volna-e helyesebb, ha a közelfekvő erdőgazdaságok le tudták volna adni az összes készleteiket, vagy pedig úgy volt-e méltányos, hogy a kormányzat rendelkezése szerint mindenkinek visszamaradt a készletének egy bizonyos %-a, de a budapesti piactól legtávolabbra lévőknek is lehetővé vált, hogy aránylagos mennyiségben Budapestre hozhassák a fájukat. Az ez évben bejelentett 115.000 vagon készletből — meggyőződésem szerint — még 10—15.000 vagónt helyi fogyasztás címén le kell majd írunk úgy, hogy 100.000 vagónnál nem becsülöm többre a f. évi magyar termelést. Meggyőződésem, hogy a jövő szeptember végére, a külföldi behozatalt is figyelembe véve, a mult évi termelésű száraz fával és az idei friss fával teljesen tabula rasat tudunk csinálni. Hogy viszont a magánfogyasztás céljaira míg száraz fa van készletben, friss fát nem javasol a minisztérium kiadni, szintén nagyon indokolt. Mert ha a friss fa kiszalad a piacra, akkor a száraz fánál nem tartható a 32 pengős árkülönbözet és ez súlyos következményekkel járna. A további intézkedéseknél a helyzet jelentősen javulni fog annál is inkább, mert az igazgató választmány egész sereg olyan módosítást javasolt, amelyek lényeges megkönnyebítéset jelentenek. Ezért tartja szükségesnek, hogy a mostani árvédelmi intézkedések továbbra is fennmaradjanak és, hogy ezek az 1936—37. évi termelésre legkésőbb szeptember havában életbe léptetessenek. Fontos azonban, hogy az intézkedésekkel kapcsolatban a megfelelő anyagi háttér is biztosítható. Kéri, hogy br. Prónay Öxcellenciájának indítványa alapján a választmányi ülés által hozott határozatot a közgyűlés is tegye magáévá. (A közgyűlés egyhangúlag ügyvezető javaslata értelmében határoz.)

Elnök: Igazolni kívánja, hogy miért nincs még eredmény a kérdésben. Mi nagyon korán fogtunk hozzá a kérdés tárgyalásához. A választmány már februárban megtette a szükséges lépéseket és úgy számította, hogy június—július hónapban tető alá tudta hozni a dolgot; sajnos, nem így történt. A tárgyalások a kormányzattal folyamatban vannak, a miniszter Úr külön megbízta Péchy Tibor osztályfőnök Úr Öméltségát a kérdés sürgős rendezésével. Igen elő fogja mozdítani a helyes megoldást, hogy a közgyűlés egyhangúlag foglalt állást. Még egy kérését terjeszti elő. Szeptember havában egy nagy nemzetközi erdészeti kongresszus színhelye lesz Magyarország. Ez az ú. n. második nemzetközi erdészeti kongresszus, aminek igen nagy jelentősége van. Az első nemzetközi erdészeti kongresszust 1926-ban tartották Rómában, amelyen 58 nemzet vett részt és az ott hozott határozat értelmében minden négy évben meg kellett volna ismételni ezeket az összejöveteleket. Közben azonban elmulott 10 év és az idén is Róth Gyula Öméltsége agilitásának köszönhető, hogy a kongresszus összeül, mert mint az Erdészeti Kutató Intézetek Nemzetközi Szövetségének elnöke igen sokat fáradozott külföldön és a magyar kormány nál ebben az ügyben. Már ott tartunk, hogy a kongresszus sikere biztosítva van, mert már eddig is 30 állam jelentette be részvételét. Az érdeklődés a kongresszus iránt igen nagy, különösen a tengerentúli államokban, kb. 40 nemzet részvételére lehet számítani. A kongresszus 9 szakosztályra oszlik és ezekhez eddig 160 írásbeli dolgozat érkezett be, amelyek nyomtatásban is megjelennek. Az előkészítő bizottság határozata szerint a kongresszusnak magyar elnöke lesz, mint annak az országnak a reprezentánsa, amelyik rendezte. A két társelnököt Olasz- és Finnország adják. A négy alelnöki állást pedig Anglia, Franciaország, Németország

és az Egyesült Államok vállalták. Minden arra vall, hogy a kongresszus, amire ma több, mint 200 hivatalos kiküldött van bejelentve, igen nagyszabású lesz. Csehország 40, Németország 60—100, Románia 40, Délafrika 14, Újzéländ 16 résztvevőt jelentett be. Nagyon kéri a közgyűlés résztvevőit, propagálják a kongresszus fontosságát, hogy minél több magyar jelentkező is legyen, mert igen szomorú lenne, ha éppen a vendéglátó ország szakemberei maradnának távol.

Hepke Artur: Mint a szavazatszedő bizottság elnöke bejelenti, hogy leadatott összesen 108 szavazat. Ebből 5 darab érvénytelen. A legtöbb szavazatot Fekete Zoltán, Kiss Ferenc, Molesány Gábor, vitéz Lámfalussy Sándor, gr. Mailáth György, hg. Montenuovó Nándor, gr. Apponyi Károly, br. Prónay György, dr. Tuzson János, gr. Esterházy Móric, Lengyel Sándor, Papp Béla, Sipos Antal, gr. Széchenyi Károly és Véssei Mihály kapták.

Elnök: A felsoroltakat 4 év tartamára megválasztottnak nyilvánítja. Befejezésül őszinte örömének ad kifejezést, hogy a közgyűlés ilyen szépen sikerült. Ez elsősorban Biró Zoltán Öméltóságának az érdeme, aki az ő jólismert energiájával és lelkességével szolgálta ezt az ügyet is. *(Eljénzés.)* De teljes elismerés és köszönet illeti Lippóczy Béla főerdőtanácsos és Köröskényi Béla erdőmérnök Urakat is, akik a munka oroszlánrészét magukra vállalták és fáradhatatlanul buzgólkodtak heteken át a siker érdekében és ezért az egyesület őszinte háláját tolmácsolja nekik. *(Taps és éljénzés.)*

Több tárgy nem lévén, a közgyűlést berekeszti.

K. m. f.

Írói tiszteletdíjak! Az Országos Erdészeti Egyesület az Erdészeti Lapokban megjelenő tanulmányokért írói tiszteletdíjat fizet. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért, vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt.

A külföldi szaklapokkal létesített csereviszonyra való tekintettel kérjük igen tisztelt munkatársainkat, hogy tanulmányukkal egyidejűleg mindenkor **egy rövid magyar nyelvű kivonatot** is szíveskedjenek beküldeni, amelynek terjedelme a teljes magyar szövegnek kb. 3%-a lehet és a szerző által legmegfelelőbbnek tartott összefoglalást tartalmazza.

Az „Erdészeti Lapok“ szerkesztősége.